

Tizenévesen lett országosan ismert az egyik kereskedelmi csatorna napi sorozatának köszönhetően. Rajongók, fotózások, bulvársajtó – jött minden, ami a népszerűséggel jár. Ám Szabó Erikának nem szállt fejébe a dicsőség, sőt! Tanulni akart, mert céltudatos, reálsan gondolkodó hölgy, aki örül, hogy Tildaként szívébe zárták a tévénezők, de a filmrajongók és a színházkedvelők számára is bizonyítani szeretné, hogy helye van a pályán.

„Mindenre vágyom, sokféle feladatra”

– Nem szerepálmokban gondolkodom, az a fő vágyam, hogy minél többet dolgozhassak olyan emberekkel, akiktől sokat tanulhatok, s olyan feladatokban, melyekben sok mindent kipróbálhatok – kezdi beszélgetésünket Szabó Erika, akit a pécsi közönség idén januárban a Hamlet Gertrudisaként láthattott a Pécsi Harmadik Színházban. Itt vendégszerepelt ugyanis a Színház- és Filmművészeti Egyetem végzős prózai osztálya.

– *Társulathoz vágyik, vagy elég bátor ahhoz, hogy szabadúszó legyen?*

– Ez nem feltétlenül bátorság, inkább helyzet és lehetőségek kérdése. A társulati lét nyilvánvalóan biztonságot és megnyugvást ad, de ha ez nincs, akkor is meg kell találnunk a helyünket. Hiszek abban, hogy az ember oda kerül, ahol dolga van, ezért magam is arra törekszem, hogy a feladatok irányába mozduljak.

– *A Vígszínházban töltötte a szakmai gyakorlatát, ez sem akármilyen ajánlólevél.*

– Nagyon izgalmas társulat a Vígszínházé, csodás színészek között léphettem ott színpadra, noha idén csak egy bemutatóm volt. Emellett dolgozhattam a Karinthy Színházban, ahol Benedek Miklós rendezésében Almási Éva, Murányi Tünde és Széles Tamás partnere lehettem. S persze, az egyetemi osztályunkkal is folyamatosan zajlott a munka.

– *Minden idegszálával a színészetre koncentrálsz. Miért akart mégis közgazdász lenni?*

– Ez volt a vargabetű az életemben. 17 évesen kerültem be a Barátok közt sorozatba, ami feszített munkatempót követelt, de 18 évesen nem akartam az érettségivel befejezetté nyilvánítani a

tanulmányaimat, úgyhogy fölnyitottam a Felvételi tájékoztatót, kitépkedtem belőle a levelező tagozatos, államilag finanszírozott szakokat, ezeket betűrendben beírtam a jelentkezési lapra, s miután így első helyen az Általános Vállalkozási Főiskola neve állt, oda

kerültem. A tanulás nem okozott különösebb problémát, igaz, miután már akkor is játszottam színházban, sokszor átéltem a vizsgaidőszakok gyötrelmeit. Nem sok híja volt, de nem fejeztem be, így nem vagyok diplomás közgazdász.

– *Tildaként hat évig érezhették csaldátnak a tévénezők, hisz naponta látták e népszerű sorozatban. Mit kapott a Barátok köztől?*

– Sok mindent. Ott nőttek föl. A szó jó értelmében ez a sorozat: egy gyár, ahol mindenki tudja a helyét és a dolgát, mert hihetetlenül rövid idő alatt kell a jeleneteket rögzíteni. Itt a színész nem felejtheti el a szövegét, a mozgását; nem történhet meg, hogy a kellékes hibázik, vagy hogy a felvett anyag kép- és hangminősége nem tökéletes. Ilyen feszített munkatempó mellett mindenkinek nagyon profi szakembernek kell lennie, és ebben a sorozatban így is volt. Itt tanultam meg, hogy a munkában pontos és alázatos legyek, s hogy az ember ne piszkítsa a saját fészkébe, és ne felejtse el, honnan jött. A munkát tiszteltetben kell tartani, mert megvan az eredménye – ha más nem, hát az, hogy rájön az ember: mást kell csinálnia.

– *A kamera előtti mozgás biztonságát is megszerezte, s azóta kamatoztathatta is, például Rudolf Péter filmje, az Üvegtigris 3. részében.*

– Fura módon a kamera számomra megnyugtató közeg. Amint elhangzik,

hogy „Felvétel, tessék!”, én azonnal megnyugszom, úgy érzem, otthon vagyok, nem lehet baj. Ilyen értelemben mindenképpen nagyon hasznos volt, hogy napi szinten álltunk kamera előtt, s rengeteg technikai fogást elsajátíthattam.

– *Árnyoldala is volt az ismertségnek? A rajongók zavaró megnyilvánulásai például.*

– Szerintem abból, hogy valakinek az arcát megismerik egy ilyen sorozat által, az illetőnek sokkal több előnye, mint hátránya származik. Én legalábbis így érzékeltem. A rajongók végletes viselkedése itthon nem jellemző. Főleg, ha egy másik szerepben, egy színházi vagy filmes munkában hiteles tudok lenni. Erősen hiszek abban, hogy az embernek sokat kell dolgoznia, sokféle szerepben megmutatkoznia, mert így a közönség szemében előbb-utóbb „lekopik” róla a „Tildaság”, s egy színésznő lesz, aki sokféle szerepet eljátszik. Ez persze nem megy egyik napról a másikra, hanem éveknél kell eltelniük.

– *Összetartó osztályt alkottak az egyetemen, gondolom, hiányozni fog a közönség.*

– Nagyon is! Meghatározó öt év volt ez az életünkben, nehéz is most arra gondolni, hogy hamarosan vége lesz. Ugyanakkor el kell kezdenünk a saját életünket élni és a saját ambícióinkat megvalósítani.

– *Miféle szerepekre vágyik? Prózái, zenés, klasszikus vagy kísérletező színházra?*

– Most épp mindenre vágyom, sokféle feladatra. Nincs szerepálmom, de igen sok olyan ember van, akikkel nagyon szeretnék együtt dolgozni – babonából nem nevesíteném őket. Ám annyit elárulhatok, hogy erősen vonzanak a független társulatok, és izgalmas,

határokat feszegető előadásai. Boldogan részt vennék zenés-táncos produkcióban is, és különösen élveztem a közös munkát Benedek Miklóssal, aki egy szecessziós vígjátékban osztott rám szerepet. Szeretem az operettet, a kabarét, a pesti kabaré hungarikum volt egykor, de mára sajnos eltűnt. És ha egyszer olyan szerep is megtalálna, amelyben báboznom kell...! Szóval, nyitott vagyok a feladatokra.

– *A legígéretesebb pályakezdő színésznő kategóriában év elején megkaptad az Arany Medál díjat.*

– Meg is hatódtam tőle! Az, hogy a közönség rám gondolt, óriási boldogság, nagy becsben tartom ezt az elismerést. Korábban szakmai díjat még nem kaptam, csak iskolai röplabdában voltam bronzérmes.

– *Ha már a sportot említi, miként őrzi fantasztikus alakját? Talán speciális mozgásforma vagy étrend a titka?*

– Lehet, hogy furcsán hangzik, de ha rossz napom van, akkor elmegyek egy jó helyre, és ott eszem valami igazán különlegeset. Külföldön járva mindenképpen kipróbálom a helyi specialitásokat, és ha rábukkanok olyan gyümölcs-

re vagy bármire, amit életemben nem ettem, akkor azt feltétlenül meg kell kóstolnom. Pár éve, amikor az osztályal Kanadában játszottunk, Marton László tanár úr aggódva kérte: ne egyek meg mindent, ami furcsán néz ki és zselés állagú, mert nem biztos, hogy európai gyomornak való... Hiszek abban, hogy a szervezetünk tudja, mire van szüksége és mire nincs. Nem vagyok nagy nassoló, ám ha eszem, akkor szeretem, ha az ételben van valami izgalmas. Amikor főzök, akkor is kísérletezem.

– *Mi a kedvenc sportja?*

– A csapatsportokat szeretem, a labdajátékokat. Jó időben a barátaimmal hetente szervezünk esti röplabda-mecseket, ez kiváló mozgáslehetőség, és remekül kikapcsol. Most, hogy az egyetemi mozgásórák elmaradnak, be kell építenem az életembe a sportot, a rendszeres mozgást. Ennek legegyszerűbb módja edzőterembe menni – kevéssé izgalmas, de igen hatékony, hisz látványos eredményt hoz. Kedvelem a csoportosan végezhető aerobik különböző válfajait, mostanában pedig új szokásként szívesen járok a budapesti fürdőkbe és szaunázom.

– *Karrier és család mennyire összeegyeztethető egy színésznő számára?*

– Bízom benne, hogy teljes mértékben. Nem ezen múlik egy színésznő karrierje, vagy ha igen, akkor ott baj van. Nagyon szeretnék családot, gyereket. Ha az egészségem engedi, és a testem alkalmas rá, akkor nem kérdés, hogy szülni szeretnék. De előbb el kell telnie két-három évnek, amíg elsősorban színésznő vagyok. Ám az öt éves tervben benne van a családalapítás!

LEJEGYZTE: CSATÓ ANDREA

FOTÓK: TÓTH SIMIN FERENC
ÉS VADÓCZ PÉTER